Ч. 151 (11.404). Львів, второк 10. липня 1928. Pocztowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Перед поворотом до влади.

Львів, 8. липня 1928.

Ціла прилюдна опінія в Англії, а з нею і весь европейський політичний світ, рахуються з недалеким поворотом до влади провідника англійських лібералів Льойда Джорджа. Про те пишеться тепер багато в пресі обох континентів, про це говориться в політичних клюбах і салонах, цією справою займаються живо найбільші політичні уми повоєнної Европи.

Що означатиме поворот Льойда Джорджа до влади в британській імперії, про це передвчасно говорити. За нього говоритимуть його діла. На всякий випадок можна вже нині сказати з великою дозою певности, що Льойд Джордж в ролі премієра уряду зверне особлившу увагу на ревізію версайського договору, з чим він виступає віддавна і в пресі і на прилюдних зібраннях.

У нас писалося вже неraз про акцію льордів Ротермірів, батька й сина, яка змагає до ревізії тріянонського договору, себ-то до ревізії границь нинішньої Мадярщини коштом усіх її сусідів, у першу чергу Чехословаччини й Румунії. Кампанію в тому напрямі веде концерн щоденників Ротерміра від довгого ряду місяців, що викликало з одного боку небувалу радість у всіх кругах мадярського народу, а з другого — не менше затревоження в усіх сусідів Мадярщини. І тут слід ствердити, що оскільки оба Ротерміри заінтересовані тільки ревізією договору в Тріянон, який вони називають злочином і загрозою для европейського мира, остільки Льойд Джордж не перестає ні на мить пригадувати закостенілому сумлінню Европи, що саме головний мировий договір, заключений у Версайлю, є найбільшим нещастям для повоєнної Европи, що саме той договір мусить бути основно зревідований. Памятні з того погляду слова Л. Джорджа, що „на просторі від Балтійського до Чорного Моря є все в плинкому стані", що границі повоєнних держав або збогачено або окроєно зовсім несправедливо й нічим неоправдано, що все те вимагає основних змін і ревізій. Нема сумніву, що цей енергічний, вічно молодий політик, прийшовши знову до влади, займеться ревізією мирових договорів — саме в інтересі европейського мира.

Щож вказує на те, що Л. Джордж має в короткому часі обняти керму англійської політики?

Передовсім один знаменний факт: Л. Джордж оголосив перед тижнем у часописах, що він резигнує з журналістичної праці (яка, до речі, приносила йому 112 тисяч фунтів штерлінгів річно!), бо вертає знову до активного політичного життя. І справді Л. Джордж уже від кількох місяців працює горячково над реорганізацією ліберальної партії, для якої підшукує нових, сильних союзників та оглядається за всякими виборчими комбінаціями. А що концерн щоденників Ротерміра, по його ж таки обіцянкам, має перевести в усіх тих впливових газетах кампанію за тим, щоб виборці консервативної партії здержалися від голосування на ту партію, то Л. Джордж рахує, що до нового парляменту увійде в такому разі приблизно 160 ліберальних послів. Це вже така сила, що позиція Л. Джорджа, як голови ліберальної партії, зросла б тим самим непомірно.

Але пляни Л. Джорджа далеко ширші. Він не вдоволяється приготуваннями до виборів у власному таборі, але підготовляє одночасно акцію в напрямі створення великої ліберально-соціялістичної коаліції. Ця справа тепер на добрій дорозі, бо соціялістична партія („лейбур парті"), зокремаж її провід, схиляються недвозначно до думки про потребу й доцільність такої коаліції. Правда, „лейбур парті" переживає тепер крізу, бо відомий вожд шахтарів Кук оголосив на днях революційний маніфест, у якому закидає офіціальному провідникові партії Мек Донелдові і його прихильникам опортунізм і компромісову, а навіть угодову політику супроти великого промислу, — але це для створення ліберально-соціялістичної коаліції в новому парляменті є остаточно без значіння.

На всякий випадок Л. Джордж стоїть напередодні повороту до влади. Це з одного боку наповняє ріжними надіями тих, з якими автори і творці мирових договорів перейшли до денного порядку, а з другого — нетаєнним страхом тих, які з усіх сил боронять нинішній „статус кво" у повоєнній Европі.

З чергових коментарів.

Ревеляційні простування пос. Лібермана (ППС.) „основних історичних неправд" у енунціяції марш. Пілсудського.

Найбільше коментарів до енунціяції марш. Пілсудського дають пепесівські політичні діячі. Після сконфіскованих резолюцій пепесівської екзекутиви появилася на чільному місці того самого центрального органу партії („Роботнік") знана вже нашим читачам енунціяція марш. Дашинського, що своїм змістом і тенденцією була цілком суперечна з партійними резолюціями.

Одначе на тому не вичерпалися пепесівські коментарі. Бо ось орган львівських пепесів „Дзєннік Людови" з 6. липня ц. р. приносить знаменне інтервю з послом Ліберманом про енунціяцію марш. Пілсудського. Пос. Ліберман простує перш за все „основні історичні неправди" з тієї енунціяції. Це простування має всі познаки ревеляцій.

„Бо не є правдою — каже пос. Ліберман — що з хвилиною віднови польської держави марш. Пілсудський був диктатором. Чейже ми не забули, що він уступив під пресією ендеків і віддав уряд Падеревському усуваючи Морачевського. Так само в 1920 р. коли ворог зближався до воріт Варшави **закликав Дашинського і ППС, щоби вступили до уряду**, бо інакше не можна й думати про перемогу над ворогом. **І рижського мира не заключив Пілсудський**, бо був він ділом першого сойму. **Зокремаж рішаючу ролю віліграла в делегації сойму, що заключувала мир: незабутої памяти Перль і Барліцкі** (оба лідери ППС). Історія колись відкриє, в якій мірі рижський мир, **забезпечуючий і поширюючий наші границі, увінчався успіхом поза інгеренцією марш. Пілсудського**".

Далі дивується Ліберман, чому марш. Пілсудський звертався до другого сойму, який — на його думку —був прожертий коррупцією, за легалізацією травневого перевороту замісць негайно його розігнати.

„Чому згодився на те, — каже дослівно Ліберман — щоби сойм корупціоністів ухвалив йому признання та проголосив його добре заслуженим для батьківщини".

З черги застановляється Ліберман над причинами, які викликали енунціяцію марш. Пілсудського та дали йому змогу до всіх тих

„нагальних обвинувачень, яких досі не зазнала ніяка новочасна держава і яких не було навіть у Польщі, де ми призвичаєні до всяких екстраваганцій".

Признавши польський політичний грунт найподатнішим і навіть одиноким у Европі пригідним до екстравагацій, очевидно, політичних, Ліберман твердить, що теперішній сойм нічим перед марш. Пілсудським не провинився і навіть сам він не закинув йому ні „повійництва" ні корупції. Навпаки — цей сойм — признає Ліберман в імени ППС — був повний сентиментів для марш. Пілсудського.

„Бувший премієр — читаємо — переступив законно ухвалені рямці бюджету на сотні міліонів і не вважав за доцільне бодай одним словом оправдати цей вчинок, або зажадати додаткового затвердження пороблених видатків. Чи можна подумати, щоби в іншій демократично правленій державі було допустиме таке легковаження закону без гострого протесту з боку парляменту? Теперішній сойм мовчав, рахуючися з недугою марш. Пілсудського. З дуже високої сторони інтерпеліювали в послів, щоб вони рахувалися зі станом здоровля премієра і щоби критика з уваги на те була оглядною. Отже, що за причина зневажування в чамбул усіх членів польського парляменту?"

Шукаючи відповіди на це питання Ліберман доходить до такого висновку:

„Остається одно одиноке пояснення цього сензаційного усунення бувш. премієра, а саме: всупереч своїм запевненням не розуміє він істоти і механізму новочасної демократичної держави. Йому тяжить ця форма державного устрою і він бажав би втиснути Польщу в устроєві рами, що найменше не нові, знаменито знані в історії, і то з найсумніших її сторінок, які цілком не доводили народів до щастя. Марш. Пілсудський не хотів бути президентом Річипосполитої тому, що як твердить, — президент має за мало влади, а премієром й хотів бути тому, що його влада конституційно є занадто велика. І одно і друге твердження полягає на основнім похибці та ілюзії. Бо президент Річипосполитої не є згідно з конституцією ніяким мучеником чи вязнем сойму, але навпаки: відсування соймових сесій, їх припинювання, розвязування сойму, неоголошування законів і ухвал сойму доказують, що справа мається протилежно. Президент іменує всіх урядників, є найвищим зверхником збройної сили, призначує уряд згідно зі своїм вибором і затримує міністрів на становищах не зважаючи на те, що мають соймову більшість проти себе. Такосамо не обтяжує конституція премієра такою трагедією та мукою, щоби заходила потреба вдарити на тривогу перед цілим світом, щоби над премієром не знущалися".

Ліберман жалує, що сензаційна енунціяція марш. Пілсудського справила велику радість комуністам і дала їм у руки великий атут проти сойму та проти теперішнього державного устрою в Польщі. На питання, яка доля жде теперішній сойм, Ліберман відповів:

„Що буде надалі зі соймом невідомо. В кожному випадку „сензаційне" інтервю не ослабить нашої (тобто пепесівської — Ред.) діяльности в соймі. Прикро є говорити щодня в соймі, особливо, коли це не подобається можновладцям у нашій державі. Всеж таки цей обовязок будемо щодня сповняти, бо недоля та кривди, які переживають маси, є теж щоденними. Це інтервю (марш. Пілсудського — Ред.) вказує на те, що вгорі переважають антидемократичні тенденції".

Не можна сказати, щоби й інтервю пос. Лібермана не було сензаційним також як марш. Дашинського, хоч в іншому роді. Але та сензаційність зрозуміла в обох випадках, коли зважити ультрасензаційну генезу обох тих інтервю. На всякий випадок ствердити належить, що дух інтервю обох соціялістичних лідерів не войовничий. Він у результаті незвичайно мінорний та потульний. А це вже каже дещо про проблематичність „сили" тих, що нібито хочуть боронити парляменту.

Замирення Европи й українська справа.

III.

Те, що міродатні европейські сили починають сходити з бази нерічевих повоєнних договорів, далеко ще не вичерпується самим тільки правдоподібним зблокуванням ворожих досі західних держав. Процес той сягає вже нині далеко дальше. Льорди Ротерміри, батько й син — і знова ж таки англійці — оті оба обожані ідоли нинішньої Мадярщини, цілком певно не почали атаки на тріянонський договір без відома й тихої апробати британського уряду...

Одначе багато глибше значіння має для розвитку нинішнього середземноморського геополітичного кругу становище й політичний активізм Італії. Відколи відомий вислів Муссолінія, що, мовляв, „ніякі границі не є вічні", знаходить своє реальне потвердження з одного боку в зблокуванні „побідників і побіджених", тобто Італії, Туреччини і Греції, в одним союзі, а з другого боку в його мадярсько-балканській політиці, — від того часу саме в отих явищах маємо дальший найважніший симптом сучасної европейської перебудови.

Все те, що нині робиться в середземноморськім геополітичнім крузі, цілком випадає з рам „закріпленої" повоєнними договорами европейської структури. Але й тут стоїмо покищо тільки на початку розвитку. Перший удар в тому напрямку, а саме недавня сильна закордонно-політична активізація Італії, започаткована при богатомовній мовчанні Англії, отворила ріжного роду можливости й перспективи. Проте одно у всіх тих комбінаціях певне, а саме, що даний південно-европейський „статус кво", оснований на повоєнних договорах, змінеться скорше чи пізніше і так чи інакше приноровиться до нинішніх необхідностей великодержавної европейської, а передовсім британської політики.

Особливож у випадку Італії й Ан-

гаії ця необхідність цілком виростає на підложу спільних інтересів. Це ще найбільш маркантно виявилося в їх паралельній політиці щодо обох найважніших зачіпних точок балканської справи, а саме щодо Мадярщини і Югославії. Слова Муссолінія про „дочасність границь", вичеканені на адресу Мадярщини, цілком збігаються і річево й часово в акцією льордів Ротермірів. Таксамо, тільки під британським дипльоматичним та економічним давленням, Югославія є примушена ратифікувати договори в Неттуно, чим на довший час замикається італійсько-сербська прірва.

А проте на европейськім півдні помічаємо покищо ще більші прірви в можливостях такого зблькування, ніж навіть у системі всіх трьох великих західних держав. Тим не менше та тенденція й тут істнує і в ній помітно ту саму британську руку, що й на заході. Правда, характер того зблькування на півдні має цілком іншу закраску, ніж на заході. Балкансько-левантійський політичний матеріял є цілком іншої якости, ніж західний і вимагає відмінних метод організації. Коли на заході це зблькування йде до певної міри з усіх сторін добровільно і з чистого державного резону, то на півдні В. Британія дає Італії доволі свободи і простору, щоб безпосередньою силою вимусити те, чого не можна осягнути доброю злагодою або при помочі — Союзу Народів.

Нема сумнівів: іде осьтак своєрідне замирення Европи, „пакс еуропеіка мейд ін Енглянд". І тут і там Европа бльокується в союзи й порозуміння, помічаються тенденції, аби звязати оба великі европейські геополітичні круги, західний і південий, в один ретязь суто европейських зобовязань і комбінацій. Треба отже здавати собі справу з того, що оте сучасне замирювання Европи, чи то шляхом згоди чи таки силою, не є ні трохи викликане пацифістичним, слезавим пан-европейським сентиментом. Воно повстало з цілком реальних, світово-політичних причин, на перехрестю поміж Америкою і Совдепією — за тихою ініціятивою В. Британії покищо цілком під аспектом оборони однаково перед визиском американського доляра і перед загрозою східно-европейського і східно-азійського соціяльного й національного хаосу. Тим не менше оте покищо виразно оборонне европейське замирення **крие в своїм нутрі ще й дальші політичні можливости, звернені як проти далекого заходу, так теж у першу чергу проти евразійського Сходу.**

Щойно в тих перспективах розвиток европейської політики зачіпає навздар і українську справу. Вона не лежить у площині поліпичного европеізму, але саме на перехрестю тих багато ширших, отже всесвітно-політичних можливостей, і тим самим набирає ваги першорядного світово-політичного чинника. І, якщо вірити, що саме війна дасть нам нові визвольні можливости, — а треба так вірити! — то не війна внутрі европейської системи, а тільки контроверса, назвім це так, цілих континентів.

Тоді українська справа вирине знова, але — в двох можливих формах. Або у виді рекомпензаційного обекту для тих „великодержав", що мусять поволи поступатись німцям і їх політичним домаганням, або у виді суверенного, свідомого своєї цілі політичного субекту. Одначе і це і друге залежить тільки й виключно від дальшого політичного розвитку, від праці поміж нами самими.

Зенон Пеленський.

Н. Кобринська, її могила та її спадкоємці.

Пишуть нам: В ч. 146 „Діла" поміщений був допис з Болехова про поїздку до Болехова на могилу Наталії Кобринської. Дописувач закінчив звіт такою заміткою: „могила Кобринської забута, на ній нема навіть звичайного деревляного хреста!.." і покликом до нашого жіноцтва, щоби воно занялося могилою Покійниці, бо „це обовязок українського жіноцтва".

Неодин подумав собі, що така звичайна доля українських діячів, що за працею для загального добра — не мали ні часу, ні змоги подумати і про себе, і сходили із світа в нужді.

Щодо Н. Кобринської, то справа виглядає інакше. Вона була в таких обставинах, що на старости літ не потребувала бути для нікого тягарем і зійшла в могилу, не лишаючи загалові обовязку подбати за хрест на її гробі. Вдячність загалу супроти неї могла виявитися в іншій формі, напр. стипендії.

В руки автора цих рядків попав припадково заповіт Наталії Кобринської перехований в болехівськім суді під ч. 71/20 з р. 1920.; з нього виходить, що Кобринська полишила значне, як на наші відносини, майно а саме: дім з огородом і полем у Болехові, 31 моргів покутського поля в Белелуї коло Снятина, хатню обстановку, столове срібло, бібліотеку, тощо, — отже майно понад суму 10.000 дол. ам. Отже стільки, що з малого проценту цього капіталу можна було побудувати і гробницю і хрест на ній поставити. А тимчасом „любі" свояки і спадкоємці з вдоволенням майно забрали, а про дорогу свояку з великої вдячности... забули. Хіба може часом в душі згадають її поздним тихим і дуже дешевим добрим словом: „царство їй небесне", тій, що від уст собі віднімала, до крайности себе обмежувала, і в останніх літах життя жила, як нуждарка, щоби рідні лишити гарний маєточок.

На кім-же як на її спадкоємцях лежить перший обовязок забезпечення її гробу, коли нині в 8 літ після її смерти, могло би таке бути, що ніхто не найшов би і сліду її могили.

Покищо не вважаємо вказаним подавати до загального відома імен цих спадкоємців — людей інтелігентних. Гадаємо тільки, що наше жіноцтво не потрібує аж їх виручати, а тільки пригадати їм їхній обовязок, вже не супроти діячки та письменниці, а своячки-добродійки. „Тов. Українських жінок" у Стрию, що сусідує із Болеховом гадає вжити свій фонд на вшанування памяти Кобринської в іншій формі, щоби дати змогу її своякам поставити на могилі нагробник гідний її особи.

Учасниця прогульки.

Буревій.

Стихійне нещастя в Німеччині та Польщі.

Цьогорічна природа неславилась своїми примхами та обитками. Після довгих студених місяців прийшло неждано кілька днів великої спеки, а за нею для пригадки недавного холоду знову холод і за ним — бурі.

Ще в минулу середу впав на різні европейські міста буревій. Аж два дні пізніше прийшли подробиці про його силу та шкоди. Скажений він пад усією Німеччиною та Польщею. У Берліні гнав він із швидкістю 75 км. на годину. Сірізь виривав дерева, вибивав шиби, ранив людей, нищив телеграфічні стовпи, гнав літаки, кидав огненосні громи на спокійні будівлі та людей. У Берліні кликали 350 разів пожежну сторожу; у садах та алеях валились старезні дерева, а дахів — димарі.

Покищо статистика втрат і жертв неточна. У Варшаві в 90 телеграфічних і телефонічних ліній тільки 11 було дільних, а з позаміснених 13 на 120. У Сулеювку згоріли від громів дві вілі. У Кракові вітер зірвав дах на костелі св. Анни, понищив дерева у садах, зірвав дроти. Тесаме було в Катовицях, у різних шлеських містах, і Познані. Сірізь є ранені, вбиті, а ще більше зруйнованих шкодами в хатах, садах і на полі. Провізоричний підсумок усіх шкід такий: 20 сіл горіло, 87 убитих в у самій Варшаві 30 осіб ранених, 20 хатків поннищених, один потороцений. У Биткові вітер був такий сильний, що понзяв дах 2-поверхової камениці.

Причина буревію — несподіваний упадок температури, під впливом зимної течії повітря, що прийшла з Берліна. Львів мас щастя — крім холоду ніякої бурі не зазнав.

Сензаційний напад на почту.

Напад на почту на вул. Глибокій ч. 3 у білий день у Львові дня 3-го ц. м. називаємо сензаційним тому, що він хоч уповні неудачний, дав привід львівській пресі до таких статтей. Деякі з них як у „Слові Польськім" і „Хвілі" з дня 6-го липня добалакались своїми ревеляціями аж до конфіскат. Чому? Тому, що подали прізвища деяких арештованих. Поліційні органи держать досі ці прізвища в тайні, дарма, що що-години по місті люди передають собі прізвища нових арештованих.

Польська преса заявляє, що слідство ствердило без сумніву участь у нападі української військової організації. Одночасно повторяє запевнення поліційних органів, що винуватці вже відомі. Мало їх бути 8. Якже-ж погодити із цими запевненнями факт, що число арештованих як підозрілих у нападі дійшло вже до кількадесяти осіб і невпинно зростає а також ідуть невпинно нові труси та арешти? Допит слідчих органів ж арештованими йде направо і наліво в напрямку здогадів. При трусі в одним фотографічнім заведенні поліція забрала навіть збірні фотографії не тільки „Торговельної школи", але.., й Ради „Т-ва письменників і журналістів", членів редакцій „Діла" і „Нового Часу".

У важких часах.

Боронім села перед визиском чужинецьких агентів!

Сучасна хвиля ілюструє нам цікаві явища, яких ми досі є лише німими свідками і на які досі мабуть ніхто не звернув належної уваги. Маю на думці ті сумні передвоєнні явища, які віджили тепер у значно збільшеній і зовсім неперебірчивій формі. Памятаємо доволі добре передвоєнні роки, коли то наші села тонули в кишенях ріжних гешефтярів і пявок, коли чужий елемент, використовуючи неграмотність нашого легкодушного селянина, ссав його кервавицею, часто-густо пускаючи з торбами

МИКОЛА МАТІІВ-МЕЛЬНИК

7)

Із нетрів ночі.

(Докінчення.)

Приходить знову ніч і я знову буду куняти на дошці під вікном. Куди це йде, до чого?... Я вже не можу, чуєте, не можу тут бути!...

І ще раз і ще раз: кулаками об двері..

Нема... Тихо... —

...Вечір спускає сіру канву. Десь бє година, десь тече ріка глуха... Я чую, як усе мовкне, тихне й лягає... Привер голову до мурів сон...

І знову бє година... Десь на плесі суне золота гондоля і крає вогняну мережку, що розлітається в тисячі брижів... Вони дріжать, вирівнюються й цілують біле тіло лілей на підковах листків... Куди несе мене?... так тихо, тихо торкається до берега...

Я йду поміж пової квіту й червоні ягоди малини.

...Вона!...

Наші руки сплелися.

Цілунок гарячий, як захід сонця над пірамідами... І запах ладану попід готицькі каплиці смерік. На її чоло розіслав легіт пасмо кипучого шовку. Сп'янілий обвиваю його круг мармору чола... Так, обковою солодкі лінії лиця... Правильний, рівний ніс... Жагу уст розлюблену... і два туркуси, що розцвілися молитвою. Як дві половини неба в літню ніч — розділені молошною дорогою...

Вона — як Тіціянова Фльора...

Вона — молитва моя!...

Голосний хропіт, наче в різні, вилітав з його грудей й дерся по стінах.

— Прокляттий довгий Мікель! Алеж, чому він перетягнувся на мою пріччу? Чому він сюди поліз?!...

..З вікна точився клубками холод. Я змерз... Ранок уставав над землею — і з ним прийшов день мойого визволення. Неждано, нагло.

Я не знаю, як воно сталось: у мене не було більше сили, сидіти каменем на одному місці: і в день і в ночі...

За моєю спиною лежав і харчав своїм діравим горлом, мов недорізана худобина. Голова на торбині, у якій я ховав останню четвертину хліба... Плюгава слина всякала в полотно сивою плямою...

Напів одхилені повіки... ах ті повіки!... (Я вже мабуть ніколи не вкушу спокійно хліба —)...

Раптом урвалоси. Щось кинуло біле полумя в мозок... Світ затанцював під моїми ногами...

— Я **вбив** його, чуєте? Я вбив його цими моїми руками!!

Що? Ви лякаєтесь, боїтеся моїх слів?... Яж вам іще раз те саме скажу: я вбив його, як поганого каменичного щура!

Ви зрозумійте: Я кричав... благав — ніхто не відзивався. Мені його туди очевидно післали, щоб...

А він троїв мене, сотав мої нерви — що години: забрав у мене хліб, воду, повітря!...

Якби на вас у клітку вкинули скажену собаку, або злющу малпу? Ні ви скажіть мені, що ви робили би тоді?!

Там, коло того дурного стола...

Конець дубової лавки свиснув у повітрі: пріча застогнала — — — і тихо

Я не дивився туди.

Мені здавалося, що вся їдь переходить стільцем від нього до мене. А на стіні замерехтіло в очах червоним...

Він давно сконав. Чого я стою... Чогож ця огидна лавка? Я жбурнув нею з усієї сили до дверей. (Щось дзенькнуло і впало на бетон). Я підняв ще раз і ще раз... Тріски. (Вилетіла окова зі шклом.)

— А тепер прийтете?...

— Ха-ха-х-ха-а!...

— Ага таццює шабля по камінню — і скорі, шпаркі кроки.

Аж тепер...

— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —

Знову пекло під нігтами, як тоді...

Але я тішився, я так радів...

— Ваш суд... що він мені! Один момент...

— — — — — — — — — —

Шуміла машина, іржали колеса, як лошаки і гналися полями.

І — хоча руки переїдав ланцюх і над моєю головою перехрещувалися два блискучі штики — я тішився, бо чув, як рух життя мене несе на свойому хребті, крізь вікна вагону бачив ігру леліток на плесах, море зелені, радість краси й усміхнені лиця людей.

За цілі віки — один момент!...

У Львові 1928

селян по судових процесах і ліцитаціях. Словом: це був сконцентрований похід всіх і вся проти села.

Сучасна хвиля пригадує мені ті самі сумні явища, одначе лиді тимбільше грізні, що нахабність пивок зросла до останніх меж, і то в хвилі, коли стоїмо напередодні марних жнив, а неприхильна для села політика компетентних чинників іде загрозою холоду і голоду.

Наші села від якогось часу засипані хмарами всяких агентів ріжних торговельних фірм, які облесними словами, довгими сплатами і нібн низькими цінами накидаються селянству зі всякими рільничими чи молочарськими машинами, щоб лише заробити провізію чи взяти завдаток. А щойно опісля приходить ціна на сплати, проценти, судові процеси, ліцитації і т. д. Поминаючи факт, що купно якогонебудь знаряддя на око і без провірення його ужиткової вартости крие вже в собі чималу небезпеку, — наше селянство, заохочене довгими сплатами, на помацки летить у сіти лихварів, наражуючись на все, що розраховане тільки на його страту і загибіль. Практично довгі сплати — це ніщо інше, як підвишка ціни на цілу половину, при чому як купцеві, так і агентові такий труд оплатиться, бо оба видруть селянинові незаслужено тяжко запрацьований гріш. Хмари чорних круків ідуть нині пробоєм на кишені селянства і здається, що ніщо не в силі покласти край цій злочинній роботі.

Коли приглянутись тим львівським фірмам, що дорогими самоходами розбиваються по наших селах, розвозять готові, опаковані кружлівки до молока і продають їх на ліво і право, — то просто лихо бирає. Тому головна наша річ: звернути увагу громадянства на скоординований похід жидівських агентів від кружлівок до молока і всяких машин, що примамою довгих сплат обрізують „дешевими" цінами" кишені наших одурюваних селян.

Прегарне тут поле до праці наших кооператив, наших союзів по повітах, нашого духовенства й учительства. Час уже найвисший освідомити селян про нечувану і злочинну роботу тих чорних круків і тих купців, що кормляться кервавицею нашого селянина, а в політичній ділянці йдуть завсіди проти нас із сильнішими!

Кооператор.

По широкому світі.

На острові Люзон (Филипини) вибух вулькан, що живою залив містечко Ліпаг.

Репараційна комісія признала Болгарії, з огляду на землетрус, мораторію щодо заплати воєнних довгів.

„Сталева Каска" зорганізувала в Бреслав демонстрацію, в якій брав теж участь „Кронпрінц", витаний з ентузіязмом.

Бюджет свобідної ірляндської держави закінчився у першім семестрі біжучого фінансового року дефіцитом більш 1 міліона фунт. шт.

Дефіцит австралійського бюджету у біжучім фінансовім році доходить до півчетверта міл. фунт.

„Дейлі Мейль" повідомляє, що англійські комуністи зініціювали агітацію серед робітників і моряків. З метою пропаганди члени англійського „Комсомолу" вступають до армії та фльоти.

Ріжні вісти.

ПРИСУД У ДОНСЬКОМУ ПРОЦЕСІ.

З Москви повідомляють у справі донського процесу: Трибунал признав доказаним істнування контрреволюційної деструктивної організації поширеної у цілому Донецькому басейні, з централею в Харкові і Москві. Організація ця вдержувала взаємини з бувш. власниками копалень, що живуть за кордоном і з деякими закордонними урядовими установами.

З 53 обвинувачених 11 засуджено на смерть, у справі 6 засуджених на смерть трибунал постановив звернутися до центр. вик. комітету за злагідненням кари з огляду на їх жаль і їх високі технічні кваліфікації, 34 обвинувачених засуджено на кару вязниці від 1—10 літ, 4-ох обвинувачених засуджено на вязницю з тимч. завішенням кари, 4-х увільнено. До увільнених належать німецький інжинір Отто і монтер Маєр. Всіх увільнених або засуджених з тимч. відложенням кари випущено на волю зараз після проголошення присуду.

Інжинір Отто і монтер Маєр відкинули предложення остати в характері вищих інжинірів у більшовицькім углевім промислі. Оба вони огірчені більшовицькими відносинами, покидають СРСР.

ДАЛЕКИЙ СХІД У БОРОТЬБІ З КОМУНІЗМОМ.

Московські часописи повідомляють із Токіо, що японські нац. організації вислали до токійського уряду меморіял, аби виступити проти комуністичної пропаганди в сх. Азії, а головно приноровити ріжні дальші засоби. Нац. організації постановили створити військово зорганізовані союзи, які протиділали би комун. пропаганді. Вкінці меморіял домагається усунення агітаторів, що працюють під покришкою дипльоматичної або торг. праці з рамени СРСР. Більшовицькі газети домагаються від токійського уряду зліквідування тих організацій, погрожуючи в противному разі комплікаціями у більшовицько-японських дипл. взаєминах.

КРІЗА В СХС.

Ст. Радіч не згодився утворити кабінету.

Заст. голови радикальної партії Становевич з припоручення короля старався навязати переговори з Ст. Радічем у справі створення кабінету. Радіч відповів, що не хоче переговорювати зі Становевичем або якимнебудь іншим представником більшости скупштини. Король візвав до себе Ст. Радіча, але що він не може ще покинути ліжка, в його заступстві явився у короля Прібіцевич. Король просив Прібіцевича, аби повідомив Радіча, що поручає йому створити уряд. Радіч відповів, що з вдоволенням приняв візвання короля. На його думку, треба зробити все, щоби всеможливити боротьбу між сербами і хорватами. Але він не може приняти місії створення кабінету з огляду на стан здоровля тай тому, що не хоче входити в контакт із представниками теперішньої парл. більшости.

В пресовім інтерв'ю заявив Прібіцевич, що засував королеві погляд на сел.-дем. коаліцію, та ствердив перед ним, що ця коаліція не виступає проти єдности держави, а домагається лише зміни адм. сист. Цю зміну можна перевести шляхом модифікації постанов конституції.

Король адоптував діти П. Радіча.

Вдова по Павлі Радічеві, вбитому у скупштині 20. червня ц. р., згодилася на бажання югославянського короля адоптувати двоє її дітей. Віддала королеві свого 10-літню донечку Ладіцу і 13-літнього хлопця Павла.

Ст. Радіч виїхав до Загребу

В неділю рано виїхав Степан Радіч із жінкою до Загребу.

НЕМА МОВИ ПРО СПІВПРАЦЮ ІЗ СОЦІЯЛІСТАМИ.

На суботішнім засіданні послів і сенаторів 1-ки пос. Славек ствердив, що інтерв'ю марш. Пілсудського висунуло на реальний грунт означене завдання і обговорив тактику діяльности 1-ки в звязи з приготуванням до заповідженого внесення зміни конституції. Кажуть, що пос. Славек заявив, що якінебудь співпраця і порозуміння зі соціялістами є виключені.

ЛЕТУНСЬКИЙ РЕКОРД.

Італійські летуни Ферарі і Дельпрете вилетіли з Неаполю, а висіли в Натал (Бразилія) а опісля в Ріо де Джанейро. Осягнули новий рекорд, бо до хвилі причалення перебули за 50 годин 7.450 км. Так побили Чемберлінів рекорд 6.291 км.

Із Десав прийшла вістка, що німецькі летуни Рістіц і Цімерман осіли там після того, як у повітрі оставали 65 годин і 14 хвиль. Так вони побили рекорд Серваріна і Дельпрета.

ТРИ НОВІ ПРАВОСЛАВНІ ЕПИСКОПСТВА.

На Волині повстануть дві нові православні епископські катедри, у Володимирі й Луцьку, а третя в Берестї над Бугом. Епископом у Берестї буде архімандрит Полікарп Сікорський, ігумен православного монастиря в Жировицях. Епископом у Володимирі Вол. буде іменований протоєрей Павленко. Луцьким епископом мав би бути іменований архимандрит Дамаскин. Цей останній відмовився приняти це становище. Всі ці кандидатури вимагають затвердження синоду і мін-ства віросповідань.

ЗАГ. ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР У ПОЛЬЩІ.

Синод православної церкви в Польщі постановив скликати на осінь заг. православний собор. Крім духовників візьмуть у соборі участь делегати населення.

ПАНГАЛЬОС НА ВОЛІ.

Грецька рада міністрів постановила випустити на волю бувш. премієра і міністра війни Пангальоса.

ДИМІСІЯ ГУВЕРА.

Державний американський секретар Гувер подався до димісії

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·78·50—8·88·00, канадійський долар 8·51·50—8·82·00, чеська корона 0·26·33—0·26·60, австрійський шілінг 1·25·50—1·26·20, румунська лея 0·05·50—0·05·80, французький франк 0·35·00—0·35·20, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, фунт штерлінгів 43·40·00—43·70·00, радянський червінець 25·00—25·50.

НОВИНКИ

— **Між підбігуновими кригами.** Про Амундсена ні сліду. Вістки, що найшли його трупа на побережі Норвегії неправдиві. Якщо літак Амундсена звихнувся на море, він міг уже давно потонути, бо в околицях „Медвежих островів" гуляє хуртовина. Його шукають в околиці Шпіцбергена, без великої надії на успіх. Нобіле після великого нервового потрясення, що відобрало йому спершу мову, почав давати роз'яснення, де можуть находитись інші, неврятовані члени „Італії". Виходило би, що їх міг би спасти хіба радянський криголім „Красін", який сам застряг у віддалі 50 миль від цього місця і не може рушитись посеред ледяних скель.

— **Різник Новак перед судом.** Нині, в понеділок, стає перед львівським карним судом Йосиф Новак, обвинувачений за ріжні надужиття. Крім нього засідають на лаві обвинувачених д-р Ол. Заблоцький, суд. аплікант, обвинувачений за обманства, і чотири різницькі челядники. Розправа потреває з 5 днів.

— **Вбивство.** На подвірю дому при вул. Паненській 43 найшли неживого Ів. Висоцького з раною на голові. Як підозрілого в убистві арештовано зарібника Ів. Костюка, що мешкає в тімсамім домі.

— **22 дітей жертвою вибуху гранату.** У селі Лясечно (пов. Тарновські Гори, на Гор. Шлеську) діти найшли гранат із шлеського повстання. Занесли гранат на дорогу і бавилися ним. Гранат вибухнув і розшарпав 8 дітей, а тяжко ранив 14, себто пообривав руки, ноги, висмалив очи.

— **Львівська хроніка.** На Жовківській хтось застрілив злодія Драпайла, що втікав на крадежі наколесниці. — За одну ніч було у місті кілька „зорідних" вломів: на Жовківській 137, вартости 2600 зол., на Львиній 11 а. на 1000 зол., на Сакраментов 20 на 4.500 зол. — все це одяги та біля людей, що виїхали на лоно природи або попросту пізніх на дорішній час до міста.

— **Олександер Кошиць вертається з Америки.** Нас повідомляють з Праги, що цими днями очікують з Америки (у дорові через Італію) відомого диригента Ол. Кошиця. В звязку з цим в Празі приступають до організації співочої капелі, якою згодився диригувати Ол. Кошиць. Співочі сили (жіночі і мужеські), що бажали би вступити до капелі, мають повідомити листовно про своє бажання організатора капелі, Б. Самойловича, на адресу: **Horni Cernošice č 20 u Prahy, Borys Samojlowyč.**

— **Таємнича смерть банкира.** Один із найбагатших бельгійських банкирів Левенштайн згинув у подорожі літаком з Льондону до Брюселі над Ля Маншем, по необережности або свідомо. Точна причина його смерти мабуть не буде виснена, преса подає два рівнорядні здогади. Левенштайн міг помилитись і відчинив вовнішні двері від літака, замість внутрішніх, коли хотів обмитись у кабіні; або кинувся вниз у розпуці, що зазнав великих фінансових втрат. Секретар, що їхав з ним, запримітив його неприсутність аж додом. Смерть Левенштайна була причиною нервового хвилювання на біржі: папери його підприємств упали негайно.

— **З українського музичного життя в Празі.** 29-го червня ц. р. відбувся прилюдний іспит диригентської класи муз. відділу Українського педагогічного інституту ім. Драгоманова в Празі. Виступало трьох абсольвентів — всі учні в. о. доцента пані Щуровської-Россиневич. Найбільш успішною була продукція п. П. Маценка, що виконав хоровий твір Людкевича: „Вечір у хаті". Незважаючи на те, що голосовий матеріял був бідний і поміщення невідповідне, все ж під його певною та музикальною рукою цей твір вийшов дуже гарно. П. Маценко диригував хорами ще перед своїми студіями в Педагогічному інституті і це відразу було видно по його рутині та пануванні хором. Він виявив багато самостійности. Друга точка була п. Д. Равича, який виконав свою власну композицію „Гай". Композиція молода, місцями видно брак композиційної техніки, але загально помітний був талант автора. Тим більш вражало прикро, що п. Равич не придбав ще диригентської техніки і тому його добрий твір під його власною рукою вийшов блідо: брак було певних вступів і динамічних відтінків. Так само блідо та з подібними дефектами було виконання п-ні Антонії Крішиїлович-Гуменюк невеличкої народньої пісні „Ой до того жита"—

Павл К Гуме виключає дев'ятагові сім'"т

— **Рекорди:** У Байтен (Битом) 7-літня дівчинка Вільгельміна скочила до ріки, вражена загрозою батька, що віддасть її до карного дому за те, що вона замість до школи пішла в гарний ранок на прогулку. — Австр. літак „Австрія" перелетів з Берліна до Відня за 2 год. 55 хв. — У Льодзі ведуть розправу проти ватажка бандитів Лютостанського, бувшого урядовця поліції. — У Льондоні у ситківкових міжнародних змаганнях американець Тільден побив дотеперішнього мистця француза Боротру. — 22-літній внука мільярдера Рокфелера дістав посаду у радника в пресовім бюрі Ліґи Націй.

— **Ріжні вістки.** У Льондоні помер у 55 р. життя один із ветеранів англійської журналістики Річард Уайтінґ, довголітній співробітник „Морнінг Стар" і „Дейлі Ньюс". У свій час він здобув собі славу популярністю повістю „На [illegible] Джон число 5". — У Берліні перестав виходити офіціоз Штреземана „Тегліхе Рундшав", по причині фінансових труднощів. [illegible] — У [illegible] в одній годині 250 [illegible] — У Настеви [illegible] 40-літній загадний [illegible]

слон, а прикований ланцюгом до стовпа, розірвав його і потрощив усе, що було на його дорозі: перегородки, дерева, ліхтарні, кіоски. Слона, що сказився мусіли застрілити.

— **Алькоголізм у Ленінграді.** За минулий рік випили там 7 міл. ведер пива і 1 міл. 862 тис. ведер горілки. Є це на 50 проц. більше, ніж перед війною. У Ленінграді є 1122 крамниць і шинків із продажю горілки. На кожного дорослого мешканця припадає на рік більше ніж відро горілки. Смертність, наслідком зловживання алькоголю, зросла від 1923 р. до 1927 р. з 18 осіб на 292 річно.

— **Памятник 10-літній геройці.** У невеличкім бельгійськім місті Маршієн, біля Шарльруа, святочно відкрили памятник 10-літньої Іволни Віеле. У жовтні 1918 р. підчас відступу нім. армії маленьку Іволну вбив німецький вартовий за те, що вона простягнула шматок хліба французькому полоненому. Франц. уряд призначив малій геройці воєнний хрест, а бельгійський — ордер Леопольда II-го.

— **Оригінальний зїзд.** Константинопольський кореспондент „Дейлі Мейль" пише: Зібрався тут зїзд бувших евнухів турецького султана. Було їх 50 і вони рішили основати синдикат і касу самопомочі. На зїзді виснилось, що евнухи зовсім не зруйновані революцією і дуже вдоволені своєю долею. Президія зїзду поїде до Ангори, щоби впевнити Кемаля Пашу у своїх щирих почуваннях для його влади.

— **Ситківкові змагання в Коломиї.** Від п. Н. Франка в Коломиї дістаємо таку записку: Не відмовтеся спростувати помилку в оповістці „Краєві ситківкові змагання в Коломиї". А саме: уряджує їх не філія „Сокола", а філія У. Спорт. Союзу у Львові — змагове т-во в Коломиї.

Театри.

Міський великий театр:

9-го г. 7·30 веч. „Турандот".

Міський „Театр Новин":

9-го 8·30 веч. „Бернард" ревія варшавського театру „Qui pro Quo".

КІНА.

„Палас": „Дика та чудеса джунглів" „Америка забавляється".

„Лев": „Вона має дещо".

„Апольо": „Пупільок" гарної дами.

„Фатаморгана": „Королева Мулен-Руж".

„Байка": „Спокуски і гріхи Парижа".

З судової салі.

Вибори перед судом.

I.

Дня 22. червня 1928 ставав у Станиславові перед оріцкаючим трибуналом начальник громади Гаврилівка Іван Соломка, обвинувачений за провину з § 305 карн. зак., поповнену в цей спосіб, що на засіданні громадської ради в Гаврилівці дня 30. жовтня 1927 взивав присутніх до неплачення податків державних, комунальних і шкільних. Обвинуваченого арештовано безпосередньо при розписанні виборів до сойму і сенату на приказ старости в Надвірній, де рівночасно наказано конче перевести віча 1-ки в цілім повіті. Обвинувачення опиралося на доносі Дмитра Романюка, підтриманім Михайлом Гевкалюком, Олексою Сідляром та Іваном Іванцевим, господарями Гаврилівки, з котрих два є членами партії сель-роба, а два членами УНС-а, а всі чотири є пропавшими при громадських виборах кандидатами на війтів. Щоб позбутись на час виборів начальника громади, чоловіка характерного, свідомого українця, що має в громаді великий мир і симпатію, обвинили вони його, що він ворожо відноситься до польської републики і бунтує людей проти плачення податків. Трибунал увільнив обвинуваченого Івана Соломку від вини і кари з причини, що зізнання, якими його обтяжувано, були такі з собою суперечні, що на їх основі не можна було усталити знамен каригідного вчинку, а надто в тому, що на основі тих зізнань далося устійнити, що не було єства каригідного вчинку, а врешті й тому, що зізнання ті були суперечні як з протоколом засідання громадської ради, так і з зізнаннями всіх інших радних, слуханих яко свідків. Обвинуваченого боронив адв. д-р Ю. Олесницький

II.

Дня 5-го червня 1928 ставав у Станиславові перед орікаючим трибуналом д-р Борисевич, кандидат адвокатури з Надвірної, обвинувачений за провину з § 305 карн. зак. поповнену тим, що як референт на вічу в Тарновиці старався нібито ширити ненависть до правительства й польської републики. Обвинувачення опиралося на доносі й зізнанню, зложенім у слідстві начальником громади поляком Міхалом Круком, кандидатом до сойму з листи ч. 1. На основі цього доносу д-ра Борисевича замкнено і придержано довший час у слідчім арешті. На розправі Міхал Крук під присягою заявив, що д-р Борисевич закинених йому слів не ужив, а на звернену йому предсідником трибуналу увагу, чому в слідстві сказав неправду, заявив, що мусів так зробити, бо був кандидатом з 1-ки, а де лиш д-р Борисевич появився на вічу, там все заявлялося за листою ч. 18. З уваги на ці зізнання, трибунал видав вирок, яким увільнено обвинуваченого д-ра Борисевича від вини і кари. Боронив д-р Ю. Олесницький.

III.

Дня 21. квітня 1928 ставав перед окружним судом у Станиславові управитель школи в Грабівці поляк Фіялковський, обвинувачений за фальшування висліду виборів у Грабівци в цей спосіб, що як член виборчої комісії при виборах до громадської ради в р. 1927, обчислюючи голоси, подавав неправдивий вислід виборів на некорить української листи. А коли це викрилось, подер на куснї картки з відданими голосами. Як пошкодовані виступали громадяни з Грабівця. По переведенім розправі обвинуваченого Фіялковського признано винним і засуджено на кару арешту, котру йому завішено. Пошкодованих селян заступав адв. д-р Олесницький.

Всі українські діти до української школи! — Хто минає рідну школу і посилає дитину до чужої школи, той ворог своєї дитини й української нації!

Дописи.

БОБРЕЧЧИНА. (Повітове віче УНДО і Шевченківське свято). Дня 24. червня ц. р. відбулося велике віче в Бібрці, на яке прибули сенатор д-р Корнило Троян і посол Степан Кузик. Вічем проводили директор Михайло Шахнович з Бібрки, Михайло Мельничук з Девятник, Іван Пахолюк з Ланів і Микола Чопик з Ходорова. Довший популярний реферат про політичне положення нашого народу під теперішню хвилю виголосив сенатор д-р Троян. Справоздання з дотеперішньої діяльности Української Парляментарної Репрезентації зложив посол С. Кузик. Масово зібрані громадяни зі всіх довколичних сіл Бобреччини в числі понад 2.000 душ з увагою прислухувалися виголошуваним рефератам і грімкими оплесками нагороджували своїх народніх представників. По рефератах виявзалася довша дискусія, в якій забирали голос громадяни Грабовський зі Сернок Середніх, Пахолок і Паливода з Ланів, Пердала з Бібрки, голова Повітового Народнього Комітету Бобреччини о. Михайло Бобовник з Хлібович Великих та ін. Ухвалено одноголосно резолюції одобрюючі аповні тактику українського соймового і сенатського Клюбів і висказано повне довіря проводові Національного Обєднання, як проводові одинокої національної партії. Ухвалено також відповідні резолюції з протестом проти кольонізації українських земель зайшлим елементом, проти надмірного підвищування податків, а також в справі українського шкільництва. Спокій і повагу віча намагалися нарушити в значній скількости присутні на вічу зблоковані разом сторонники сельроб-правиці, упупупці і радикали, одначе зібрана маса національно свідомого нашого селянства своєю рішучою поставою та стихійним відрухом наказувала з місця цій спілці замовчати і від тоді аж до кінця віче носило поважний характер. Серед співу національних пісень у бадьорім настрою розійшлися пізно вечером зібрані вічевики домів. Після віча відбувся у Бібрці концерт в память нашого Кобзаря, в якого програмі на перше місце вибився хор ходорівського Бояна під проводом п. Сохана і п. Котовича. Святочну промову виголосив з питомим йому темпераментом сенатор д-р Троян.

СТРИЙЩИНА. (Шевченківське свято в Конюхові). В неділю, дня 28. червня ц. р. відбулося в цім взірцевім селі стрийського повіту прекрасне народне Шевченкове свято. На велике признання заслугують виступи дуже добре вишколеного місцевого хору і декламації Шевченкових творів, виголошені місцевою молодю. На свято прибув посол Остап Луцький. Його появу і пламенну промову повитав зібраний нарід незвичайно сердечно і горячо.

САМБІРЩИНА. (Вічевий рух у повіті). Дня 24. червня ц. р. відбулося в **Луці**, самбірського повіту велике справоздавче віче уладжене сенатором о. Юліяном Татомиром. Простора саля „Народнього Дому" ледви помістила численні маси нашого національно свідомого селянства. Присутні з великим заінтересуванням вислухали реферату о. сенатора і висловили повне довіря для Української Парляментарної Репрезентації, яка одна гідно боронить прав і інтересів цілої нації. — Дня 1. липня ц. р. відбулося знова велике віче при масовім здвизі народа під голим небом в місті **Хирові**, так сильно загроженім в останніх часах кольонізаційним напором наших сусідів. Віче отворив гарною і пориваючою промовою місцевий організатор п. Франц Липецький. На актуальні теми дня промовляв посол д-р **Біляк**, а відтак о. сенатор **Юліян Татомир.** Зібрані уважно прислухувалися до обох рілевих промов і по оживленій дискусії одноголосно ухвалено висказати повне довіря для роботи і тактики Української Парляментарної Репрезентації. Ухвалено також, щоби малий радикальний клюб підпорядкував свій вузько-партійний інтерес загально національному і обєднався в один Клюб з Українською Парляментарною Репрезентацією. Попри те рішено, що по всіх селах Самбірщини слід якнайскорше обновити політичну організацію під прапором Національного Обєднання, а також дати почин до організації по селах кружків „Сільського Господаря". Грімким „Ще не вмерла" покінчено віче.

ОПОВІСТКИ.

На Рідну Школу зложили Вп. Панство Копровські і Ковшевичі 100 зол. з нагоди вінчання інж. Корнила Кушніра з п. Елисаветою Сітницькою. — Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 37 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Українці! Позір!

В ціли створення Українського Народнього Балету і виїзду з таким заразже за границю, пошукується здібних на сьому полі Танцюристок і Танцюристів. Пані і Панове, котрі танцювали вже в якійбудь Українській Театральній Групі, як також учні з Авраменківської школи, які почувають себе в силі на цьому полі, зволять ласкаво як найскорше зголоситись з подаванням роду танків до Адміністрації „Діла" під „заграничпа імпреза". 39 1—1

Заява.

З боязни о мого сестрінка, що в мене мешкав а на основі хибних заключень, здавалось мені, мовбито п. Василь Дзуль був на услугах поліції в звязку зі справою 17-тьох. І се поширив п. Богдан Скрентович в кругах українського громадянства. Бажаючи хоч в части винагородити ту кривду, яка так тяжко з нашої вини діткнула п. Дзуля, на отсьому місці його перепрошуємо і прохаємо о вибачення.

У Львові в липні 1928 р. 38 1—1